

உட்டுக்கிட்டே போறே.... சொல்லுலே....”

“சரிலே.... பரோண்டீ” சத்தமாகச் சொன்னேன் நான்.

“கக்கக்கே....” என்று தனது பொக்கை வாயால் சிரித்துக்கொண்டார் தாத்தா. தன்னோடு சரிக்குச் சரியாக நான் பசுவதில் அவர் கண்ட இன்பம் என்னவோ!

“பரோண்டி.... எனக்கொரு சந்தகேம்....” மெதுவாகக் கேட்டேன்.

தாத்தா உற்சாகமானார்.

“களேல.... களேல.... என்னா சந்தகேம்.... எப்ப உனக்கு கல்யாணம் பண்ணி வகைக்கப் போறேன்னு ககைக்கப்போறியா.... இருலே.... தாத்தா மொதல்ல ஒண்ணு கட்டிக்கிட்டீ, அப்புறமா உனக்கு ஒண்ணு கட்டி வகைக்கிறேன்....”

சொல்லிவிட்டு மீண்டும் “கக்கக்கே....” சிரிப்பு தாத்தாவாக்கு.

மீண்டும் நெளிந்தேன் நான். பதிலடி கொடுக்க நினைத்தேன்.

“எதுக்கு பரோண்டி ஆளுக்கு ஒண்ணு.... பசோம நாம ரண்டுபரோமா ஒரு பொண்ணையே கட்டிக் குவோம்....”

தாத்தாவாக்கு பரிய குஷி. அவர் சிரித்த சிரிப்பின் குலுக்கலால் என அபிவயிறு கலங்கியது.

எனக்கு சிறிது கோபம். பசோமல் இருந்தேன் நான். தாத்தா என்னை உலுக்கினார்.

“பரோண்டி.... என்னலே உம்முண்ணு இருக்கே.... நீ ககைக்கவந்த விசயத்தை மறந்திட்டியா.... சரிசரி.... இப்ப களேல....”

“இப்ப உம்பரே என்ன உண்டோ.... அதே பரோதான் எனக்கும் வச்சிருக்கு.... இல்லியா.... அது ஏன்....?”

“அப்பிடிக் களேல.... ஆடு, மாடு, பண்ணி, கழுவை, நாய், மிருகங்கள் மட்டுமில்லை.... எல்லா சீ வராசிகளும் காலங்காலமா குழந்தை படுத்துக்கிட்டுத்தான் இருக்கு.... ஏதோ சாப்பிட்டுத் துங்கிறமாதிரி, அதெல்லாததையும் ஒரு வலேபைல சஞ்சுகிட்டிருக்கு.... ஆனா, மனுசன் மட்டும் அப்பிடி இல்ல....”

“பின்ன எப்பிடி பரோண்டி....”

நுணுக்கமாகக் கட்டேனே நான்.

தனது வலது கையினை என் மதுகுகுப் பின்னால் எடுத்துத்
தட்பிக்கொடுத்தார் தாத்தா.

“மனுசன் வாழும் வாழ்க்கைக்கு ஒரு அர்த்தம் இருக்கு பரோண்டி.... ஒரு
கூழந்தையைப் படுத்து, வளத்து, படிக்க வசைச்சு, இல்லவே வேறே ஏதாச்சும்
தொழிலைக் கத்துக் குடுத்து, அவனை ஆளாக்கி விடுறது, அவன்
தன்னோடசொத்துக்களை மட்டும் காப்பாத்தணும்னு இல்ல.... அத்தோட தன்
பரேயும் காப்பாத்துவாங்கிற நம்பிக்கையோடுதான்....”

தாத்தா சொல்வது புரிவது போலவும் தெரிந்தது. புரியாதது போலவும் இருந்தது.

பெரியவங்க பசிற புதுப்புது வார்த்தைங்க கபிட, அர்த்தம் புரியாவிட்டாலும்,
சின்னவங்க நெஞ்சில ஆழமா பதிஞ்சிடும்னு சொல்லுவாங்க.... என்னைப்
பொறுத்தவரை உண்மை அது.

தாத்தா சொல்லிக்கொண்டே நடந்தார்.

“புள்ளையா பொறுத்தவன், அப்பன் சொத்தை வசைச்சு காப்பாத்திற மாதிரி, அப்பன்
பரேயும் தொடர்ந்து காப்பாத்தணும்ங்கிற அடிப்படையில்தான், தனக்குப்
பொறக்கிற பயனுக்குத் தன்னோட அப்பன் பரே வசைச்சுக்கிறான்.... அவன் பரே
இவன் ஏத்துக்கிட்டதால, அவனுக்கு இவன் பரேன்.... இவனுக்கு அவன் பரேன்....”

கால்வாய் ஓரமாக திரைத்தே தெரிந்த “தகனப்பிறை” தகரக் கொட்டகையில், பிணம்
ஒன்று எரிந்துகொண்டிருந்தது. நிறையப் பரே கபிட்டமாக அங்கு
நின்றனுகொண்டிருந்தனர்.

ஆச்சரியமாகக் கட்டேனே நான்.

“என்ன பரோண்டி.... இந்த நேரத்தில் பாத்து, தகரக் கொட்டகையில்
எரிச்சுக்கிட்டிருக்காங்க....”

“சாகிறவனுக்கு நேரம், காலமனு ஒண்ணு இருக்காலே....”

“இல்ல.... இந்தப் பனிக் குளிரோட எத்தனைபரே சங்கடப்படுறாங்க....” இரக்கமாகப்
பசினேன் நான்.

பதில் பசோமல் சிலகணங்கள் மௌனமாகவே நடந்தார் தாத்தா. ஒரு பெருமச்சு விட்டப்பி
மெதுவாகக் கட்டார்.

“நீ சொல்றதைப் பாத்தா, நாளகைக்கு ஒரு நாள் இப்பிடியான பயிமல் நான்
செத்துப்போயிட்டாலும், என்னய இங்கை கொண்டுவர மாட்டே போல இருக்கே....
பரேபிள்ளை செலவுபண்ணி மனேதாளத்தோட கொண்டுவருவேயிண்ணிலியா
நனைச்சேன்....”

தாத்தா பச்சிலை கவலை தரிந்ததை நான் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்புதான் பக்கத்துத் திருவில் ஒரு தாத்தா இறந்தபோது, அவரை மனோதாளத்துடன் கொண்டுவந்து தகனம் செய்தார்கள்.

வந்தவர்களுக்கெல்லாம் பிந்தி, பொரி கொடுத்து, ஒரு திருவிழாபோலவே கொண்டாடினார்கள்.

இவை அனைத்தையும், இறந்தவரது பரேப்பிள்ளைகளே நடத்தினார்கள். இதற்கு “பரேப்பிள்ளை செலவு” என்ற பெயர் வரேறு.

தன் பற்றேறாரைப் பற்றவர்கள் இறந்தவனே, பற்றேறார்கள் அழுகின்றார்கள். பரேர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள்.

சில நடமாற்றுகளை சீ ரணித்துக்கொள்ள முடியாமல் தடுமாறினேன் நான்.

இதுபற்றியும் தாத்தாவிடம் கேட்பிருந்தேன். அவரும் சிரித்தபடியே பதில் கூறினார்.

“பரோண்டி.... ஒரு மனுசன் அற்ப வயசிலயோ, நடு வயசிலயோ போகாம, பரேப்பிள்ளை காணுறவரைக்கும் வாழ்ந்து சித்திப்போறப்போதான், அவன் முழுசா வாழ்ந்தான்னு சொல்லுவாங்க.... அப்பிடி முழு வாழ்க்கை வாழ்ந்து, மத்தவங்களுக்கெல்லாம் செய்யவேண்டிய கடமைகளை முடிச்சிட்டும், நிம்மதியாத்தான் எங்க தாத்தா போயிருக்காணு எடுத்துக்கிட்டும், அவாளை சந்தோஷமா அனுப்பி வகைகிறோமனு அர்த்தத்தில்தான் பரேப்புள்ளைங்க அதை பண்ணுறாங்க....”

என் மனதுக்கு அதுவும் திருப்தியான பதிலாகப் படவில்லை. தாத்தாவின் காதோடு நடுங்கி குனிந்தேன்.

“பரோண்டி.... எங்கம்மா எனக்கு சோறோ ஊட்டி விடும்.... எங்கப்பா அப்பப்போ துட்டு குடுக்குது.... ஆனா, எனக்கு பாடம் சொல்லிக் குடுக்கிறதிலயிருந்து, எனக்குத் தரியாத எல்லாக் கதைகளையுமே.... தரியவகைகிறது நீ தானே.... நீ மட்டும் சித்திப்போயிடாத.... ஏன்னா.... நான் பாவமில்லியா பரோண்டி....”

என் தாத்தாவின் கண்கள் பனித்தன.

(2)

பள்ளிக்கூடத்தில் கூட என்னால் சரியாகப் படிக்க முடியவில்லை. எப்போது வீட்டுக்குப் போகலாம், சாயந்திரமானதும் தாத்தாவோடு கைகோர்த்துக்கொண்டு பஜார்பக்கம் ஒரு ரவண்டு போய்வரலாம் என்பதிலேயே எண்ணம் நிலைக்கொண்டது.

மதியம் சாப்பாட்டுமணி அடிப்பதற்குச் சற்று நேரத்தின் முன்பு, எச்.எம்.சாரின் ஆபீஸ்பின் எங்கள் வகுப்பிற்கு வந்தார். எங்கள் கிளாஸ்டீ ச்சரிடம் ஏதோ பச்சினார். டீ ச்சரின பார்வை எனமீது விழும்போது.

அருகே வந்து என்னை அனுதாபத்தோடு நோக்கினார்கள். பரியாமல் எழுந்து

நின்றனேன்.

ஆதரவாக என தலையில், தன் கயால் தடவி விட்டார்கள்.

“பயப்பிடாத.... ஒண்ணுமில்ல.... உங்க தாத் தாவுக்கு உடம்புக்கு என்னமோ சரியில்லையாம்.... உன்னய பக்கணும் னாங்களாம்....”

“தாத் தாவுக்கு என்னாச்சு....”

பதறினேன் நான். என தலை சூற்றியது.

நானாக வீட்டுக்கு வந்தனோ, அல்லது என்னையாராவது வீடுவரை கொண்டுவந்து விட்டார்களா என்பது பற்றியே எனக்குத் தெரியவில்லை.

தாத் தாவின் ரபுக்குச் சின்றனேன். சோர்ந்து படுத்திருந்த தாத் தாவின் முகம் என்னகை கண்டதும் மலர்ந்தது.

வகை சிரமத்துடன் தனது வலது கையைத் தடுக்கி, என்னையாராகே வரும்படி சைகை செய்தார்.

அருகே சின்றே கட்டிலின் ஓரம் அமர்ந்தனேன் நான். என்குரல் மெதுவாக வளையத்தது.

“பரோண்டி....”

தாத் தாவின் பார்வை ஒருகணம் ஏனையோர் மீது விழும் தது. குறிப்பறிந்து கொண்டே அனைவரும் ரபுமனை விட்டு வளையத்தினர்.

தாத் தாவை வகை சிரமத்தோடு பசினார்.

“பரோண்டி”

மச்சு வாங்கியது தாத் தாவுக்கு.

தாத் தாவின் நெஞ்சோடு சாய்ந்தபடி பசினேன் நான்.

“பரோண்டி.... உனக்கு ஒண்ணுமே ஆகாது.... உனக்கு அம்மாவும், அப்பாவும் வதைத்தியம் பண்ணப் போறாங்க....”

தாத் தாவின் நெற்றி சூறுங்கியது.

“என்ன வதைத்தியம்...?” என்பது போல தலையசைத்தார்.

புரிந்துகொண்டனேன் நான்.

“சாயந்தரம்போல உனக்கு நல்லண்ணெய் தசேச்சுக் குளிப்பாட்டிட்டு, சுவைவிள

நீ ர் தரப்போறாங்களாம்.... அப்புடீ ன்னா நீ நாளகைக்கே எந்திரிச்சு
உக்காந்துக்கலாமில்லியா பரோண்டி....”

தாத்தாவின் வாயிலிருந்து சிரிப்பும், கண்ணீ ரும் ஓரே நேரத்தில் வளிவந்தன.

புரியவில்லை. விழித்தனே நான். தாத்தா என்னை நோக்கினார்.

“பரோண்டி.... நான் இனி இந்த ஓலகத்தில் வாழ்றதால பலபரோக்கு சிரமம்பா....
அடுத்தவங்க கயால சாகிறதாக்கு முன்னாடி ஓம்மடியில் சீ வனை விடணும்பா....
கொஞ்சம் பக்கமா நெருங்கி உக்காரு.... ஓம்மடியில் நான் படுக்கணும்....”

கண்ணிலே நீ ர் திரண்டது எனக்கு. தாத்தாவின் மடியில் எத்தனையோ தடவகைகள்
படுத்திருக்கிறனே. ஆனால், தாத்தா இப்படிச் செய்வது இதுவே முதல்தடவகை.

கட்டப்படி நானும் செய்தனே. இப்போது எனக்கு ஏதோ கொஞ்சம் புரிவதுபோல
இருந்தது.

“பரோண்டி.... நீ என்ன சொல்றே.... மத்தவங்க கயால சாகாமண்ணா....
முடிக் காமல் இழுத்தனே.

தாத்தா மெனமாக இருந்தார். நானே பசினனே.

“புரியிது பரோண்டி.... இந்த நல்லண்ணைக் குளிப்பும், இளநீ ர்க் குடிப்பும்
உன்னய காப்பாத்திற மருந்து இல்லலை.... அப்பிடித்தானே....”

பதில் இல்லலை.

எனக்கு எல்லாமே தெளிவாகப் புரிந்துவிட்டது. சீ நினனே நான்.

“பரோண்டி.... உன்னய கொண்ணுபுட்டு இவனுங்க மட்டும் இருந்திட
முடியுமா....? எங்கப்பனுக்கு நான் உசிரோடையே கொள்ளிப்போடுறனே பாரு....”
துள்ளி எழுந்தனே.

தாத்தாவாக்கு எங்கிருந்து வகைம் வந்ததோ தெரியவில்லை.... என கயைபைப் பிடித்து
பலமாக இழுத்து, என வாயைப் பொற்றித் தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக்
கொண்டார்.

“பரோண்டி.... எம்மலே நீ இத்தனை நாளா வசைச்சுக்கிட்டிருந்தது உண்மையான
பாசமா இருந்தா, அதுமலே ஆணையா எனக்கு ஒரு சத்தியம் பண்ணிக் குடு....”

விறதைத்தனே. விக் கித்தனே. வறே வழியில்லை. விழுந்துவிட்டனே.

“ஆகட்டும் பரோண்டி.... சொல்லு....”

தாத்தா சொல்லத் தொடங்கினார்.

“என்னதான் இருந்தாலும், உங்கப்பன் நான் பெத்த புள்ளைப்பா.... என்னால எதுவுமே ஆகாத நிலையில், நானும் சரெமப்படாம, தன்னையும் சரெமப்படுத்தாம இருக்கணும்னுதாம்பா அவன் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கானதேவிர, அவன் ரொம்ப நல்லவம்பா.... நறையை கிராமங்களில் அப்பப்ப இது ரகசியமாக நடந்துகிட்டதுதான் இருக்கு.... இதுக்கெல்லாம் பயந்துதான் எத்தினையோ வயசாளிங்க, தாங்களாகவே விரும்பி, அனாதை விடுதிக்கும், முதியோர் இல்லத்துக்கும் போய்க்கிட்டிருக்காங்க....”

பசிக்கொண்டிருந்த தாத்தா ஒருகணம் நிறுத்தினார்.

“அட்டா.... நல்ல வளையே.... ஞாபகம் வந்திச்சு....”

என்று கறியபடி தனது மகிக்குள் சொருகி வதைத்திருந்த ஒரு சிறு பார்சலைப் பிரித்தபடி பசினார்.

“பரோண்டி.... உனக்கு ரொம்பவும் புகிக்குமே பிந்தி.... நல்ல வளையோ வயலுக்குப் போறப்போ வாங்கினனே.... இந்தா லபுக்கிண்ணு வாயில் போட்டு முழுங்கு....”

வழக்கம்போல என் வாயிலே ஊட்டிவிட்டார். என்னால் சாப்பிட முடியவில்லை. கண்ணீர் வழிந்தது.

“எதுக்குலே அழற.... அழுவாம தின்னுலே....”

அதிலே கொஞ்சம் எடுத்து, தாத்தாவின் வாயிலே ஊட்டினனே நான்.

“பரோண்டி.... நீ யும் கொஞ்சம் தின்னுக்க....”

தாத்தா ஒருகணம் வதைதகண் வாங்காமல் என்னை நோக்கியபடியே சாப்பிட்டார்.

“இந்த நேரம் ஓங்கையால சாப்பிடல்லன்னா.... என் கட்டகைபட வகோதப்பா.... நீ பரேப்புள்ளை சிலவண்ணு எந்தப் பயலுக்கும் பிந்தி வாங்கிக் குடக்காத.... உம் பரேனுக்கே குட....”

கறிவிட்டு என் கையால் இன்னும்சொரு வாய் வாங்கிக்கொண்டு, “கெக்கெக்கே....” போட்டு சிரித்தார்.

வறெத்துப்போய் முகட்டு வளையைப் பார்த்தனே. ஒரு சிறு பச்சி, பலலியிடமிருந்து தன்னகை காப்பாற்றிக்கொள்ள, எவ்வளவோ முயன்றும் முடியாமல், பலலி வாயில் அகப்பட்டது துடித்தது. சற்று நேரத்தில் அமையானது. பரெமச்சொன்றை விட்டபடி தாத்தாவை நோக்கித் தலையைத் தாழ்த்தினேன்.

என் மடியிலே கண்ட சுகத்தோடு, சொர்க்கத்தையும் கண்டிருந்தார் அவர்.

என்மீது நிலைகுத்திய பார்வையோடு படுத்திருந்த, அவர் கண்ணின் விழிகளில் என் உருவம், அசையாத படமாக பதிந்திருந்தது.

என்னால் இப்போது அழ முடியவில்லை.

அமையாக, கையினால் அவரது கண் இமைகளை மடிவிட்டேன். நிறைந்ததைத்
தடவியபடி தாத்தாவின் தலையிலே என்கையை அழுத்தினேன்.

மனதிலே எழுந்த வார்த்தைகள் சத்தியமாக வளிவந்தன.

“பரோண்டி.... எனக்கு எங்கம்மா, அப்பாவைப் புடிக் கிதோ இல்லியோ.... ஆனா எந்தக்
காலத்திலயும் அவுங்களைப் பழிவாங்க மாட்டேன்.... நல்லபடியா
கவனிச்சுக்குவனே.... இது அவங்களுக்காகவோ, எனக்காகவோ,
ஆண்டவனுக்காகவோ இல்லலை.... எல்லாம் உனக்காகத்தான் பரோண்டி....”

bairaabaarath@gmail.com